

IKAR

LÁSKA
PREHOVORÍ
AJ BEZ SLOV

ARCHEROV HLAS

DOPLNENÉ
O ROZŠÍRENÝ
EPILOG

MIA SHERIDAN

The background of the cover features several dandelion seed heads. One is in sharp focus on the left side, while others are blurred in the foreground and background, creating a sense of depth and movement. The overall color palette is monochromatic, consisting of various shades of gray and white.

ARCHEROV HLAS

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

Mia Sheridan
ARCHER'S VOICE

Copyright © 2016, 2018 by Mia Sheridan
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA.

All rights reserved.

Translation © 2025 by Hana Bojmírová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9959-7

*Túto knihu venujem svojim chlapcom
Jackovi, Cadovi a Tylerovi.
Svet potrebuje čo najviac dobrých mužov.
Som hrdá na to, že som doň priviedla troch z nich.
Bratia až do konca.*

LEGENDA O KENTAUROVI CHEIRÓNOVI

Kentauri boli známi ako vzbúrenci a zhýralci, ktorí sa neustále opíjali. Cheirón však nebol ako ostatní – nazývali ho Dobrý Kentaur či Ranený liečiteľ. Bol múdrejší, ušľachtilejší a spravodlivejší než zvyšok jeho druhu.

Nanešťastie, keď jeho priateľ Herakles bojoval s ostatnými kentaurmi, zasiahol Cheiróna otráveným šípmom. Hoci bol Cheirón nesmrteľný, po tomto nevyliciteľnom zranení nedokázal nájsť úľavu a žil v nepredstaviteľnej bolesti.

Neskôr Cheirón stretol Prometea, ktorý žil rovnako ako on v bezmedznej agónii. Prometea bohovia odsúdili na život v nekonečných mukách. Bol pripútaný ku skale a každé ráno k nemu priletel orol, aby mu vyzobával z pečene, ktorá mu každú noc opäť dorástla.

Cheirón sa dobrovoľne vzdal svojho života a nesmrteľnosti, aby oboch zbavil večného utrpenia. Padol mŕtvy k Prometeovým nohám. Pre Cheirónovu dobrotu a obetavosť ho Zeus spravil súčasťou hviezd, a to v podobe súhvezdia Centaurus, kde môže jeho krása žiariť na veky vekov.

Cheirónovo zranenie nám ukazuje, ako sa môže utrpenie – či už fyzické, alebo duševné – stať zdrojom obrovskej morálnej a duchovnej sily.

PRVÁ KAPITOLA

Archer – sedem rokov, apríl.

„Chyt' sa ma! Držím ťa!“ vyriekol som tichým hlasom. Helikoptéra sa odlepila od zeme, zatiaľ čo sa Duke chytil dlane Snaka Eyesa. Snažil som sa hrať tak potichu, ako sa len dalo – mama bola opäť ubolená a ja som ju nechcel zobudiť, kým spala vo svojej izbe. Povedala mi, aby som s ňou v posteli pozeral rozprávky, a chvíľu som tam aj ostal, ale keď zaspala, zišiel som dole a hral sa so svojimi G. I. Joe hračkami.

Vrtuľník pristál, moji chlapci vyskákali von a utiekli pod kreslo, cez ktoré som prehodil uterák a urobil tak z neho podzemný bunker. Znova som zodvihol helikoptéru do vzduchu a vydával pri tom zvuky *vžum, vžum, vžum*. Prial som si, aby stačilo lusknúť prstami a hračka by sa zmenila na skutočnú helikoptéru. Potom by sme do nej s mamou nasadli a odleteli niekam preč – preč od neho, preč od tých čiernych očí a maminých slz. Bolo mi jedno, kde by sme skončili, pokiaľ by to bolo ďaleko, veľmi ďaleko.

Vrátil som sa späť do bunkra a o chvíľu som začul, ako sa otvorili a zatvorili vchodové dvere. Nasledovali ťažké kroky v hale, ktoré sa ku mne približovali. Vykukol som a uvidel pár vyleštených čiernych topánok a lem nohavíc, o ktorých som vedel, že patria k uniforme. Vyliezol som von tak rých-

lo, ako sa len dalo, a vykričkol: „Strýko Connor!“ On si zatiaľ klakol na zem. Hodil som sa mu do náručia a dal si pozor, aby som sa držal ďalej od boku, na ktorom nosil zbraň a policajnú baterku.

„Ahoj, mladý muž,“ povedal a pritisol si ma k sebe. „Ako sa má môj hrdina záchranár?“

„Dobre. Videl si, akú podzemnú pevnosť som postavil?“ opýtal som sa a hrdo ukázal za seba na stôl, cez ktorý som poprehadzoval deky a uteráky. Vyzerala fakt super.

Strýko Connor sa usmial a zadíval sa na mňa. „Rozhodne áno. Odviedol si výbornú prácu. Takú nepreniknuteľnú pevnosť som ešte nevidel,“ žmurkol a jeho úsmev sa rozťahol ešte viac.

Zaškeril som sa. „Chceš sa so mnou hrať?“

Postrapatil mi vlasy a znova sa usmial. „Teraz nie, kamarát. Neskôr, dobre? Kde je tvoja mama?“

Cítil som, ako mi mizne úsmev z tváre. „Hm, necíti sa veľmi dobre. Išla si ľahnúť.“ Pozrel som sa do strýkovej tváre, jeho zlatohnedých očí, a takmer okamžite si predstavil obraz oblohy pred búrkou. Tmavý a tak trochu desivý. Cúvol som, no strýkove oči sa rýchlo rozjasnili. Pritiahol si ma bližšie k sebe a objal ma.

„Dobre, Archer, dobre,“ povedal. Odtiahol ma od seba, no stále ma držal za ruky a uprene pozoroval moju tvár. Usmial som sa naňho a vzápätí aj on na mňa.

„Máš úsmev ako tvoja mama, vieš o tom?“

Kútiky úst sa mi rozťahli ešte viac. Mamin úsmev som miloval – bol hrejivý a krásny, vďaka nemu som sa cítil milovaný.

„Ale vyzerám ako otec,“ odvetil som a sklonil hlavu. Všetci hovorili, že mám halovské črty.

Chvíľu ma pozoroval, akoby chcel niečo povedať, ale napokon si to rozmyslel. „Nuž, to je dobre, kamarát. Tvoj otec

je poriadny fešák,“ usmial sa znova, ale ten úsmev sa mu neodrážal v očiach. Pozrel som naňho a prial si, aby som vyzeral ako on. Mama mi raz povedala, že je to ten najkrajší muž, akého kedy videla. Potom sa však zatváрила previnilo, akoby to nemala vyrieknuť. Zrejme preto, že to nepovedala o mojom otcovi. Navyše strýko Connor bol policajt – hrdina. Chcel som byť ako on. Keď raz vyrastiem.

Strýko Connor sa postavil. „Idem sa pozrieť, či sa tvoja mama nezobudila. Zatiaľ sa tu hraj so svojimi akčnými figúrkami a ja sa o chvíľočku vrátim, dobre, kamarát?“

„Jasné,“ prikývol som. Znova mi postrapatil vlasy a vybral sa k schodisku. Počkal som niekoľko minút a potom ho mlčky nasledoval. Našlapoval som opatrne, aby nič nezavrzgalo. Pridržal som sa zábradlia a postupoval vpred. Vedel som, ako sa mám v dome pohybovať potichu. Bolo dôležité, aby som to vedel.

Keď som sa dostal navrch schodišťa, prešiel som k dverám do matkinej spálne a započúval sa.

„Som v poriadku, Connor, naozaj,“ povedala mama stále ospalo.

„Nie si v poriadku, Alyssa,“ zasipel a jeho hlas sa na konci zlomil spôsobom, ktorý ma vydesil. „Preboha. Mám chuť ho zabiť. Končím s tým, Lys. Už mám dosť tej mučeníckej rutiny. Možno si myslíš, že si to zaslúžiš, ale Archer – si – to – nezaslúži,“ posledné slová precedil pomedzi zuby a ja som vedel, že zatína sánku. Už som ho to videl robiť. Zvyčajne vtedy, keď bol nablízku môj otec.

Niekoľko minút som nezačul nič iné, len mamin tichý nárek. Potom znova prehovoril strýko Connor, no tentoraz znel jeho hlas zvláštne, akosi bezvýrazne.

„Chceš vedieť, kde je teraz? Odišiel z baru s Petty Nelsonovou. Šuká s ňou v jej prívесе už od nedele. Išiel som okolo a počul som ich z auta.“

„Dobrý bože, Connor,“ mamin hlas sa zadrhol. „Snažíš sa to ešte zhoršiť?“

„Nie!“ zakričal, až som mierne poskočil. „Nie,“ zopakoval už miernejšie. „Snažím sa ťa presvedčiť, že už stačilo. Už stačilo. Ak si myslíš, že si mu niečo dlžná, ten dlh je už dávno vyrovnaný. Vari to nechápeš? Nikdy si mu za nič nemusela byť zaviazaná, ale ak si presvedčená o opaku, v poriadku, no všetko si už splatila. A to poriadne dávno. Teraz už platíme všetci. Kriste, chceš vedieť, ako som sa cítil, keď som ich začul z toho privesu? Mal som chuť tam vraziť a vytĺcť z neho dušu za to, ako ťa tým ponizuje. Ako si ťa neváži. Najhoršie na tom je, že by som mal byť šťastný. Mal by som sa tešiť z toho, že je s niekým iným ako s tebou. S kýmkoľvek iným než so ženou, ktorá sa mi zaryla pod kožu tak hlboko, že by som ju odtiaľ nedostal ani zbijačkou. Namiesto toho mi bolo zle. Zle, Lys. Som chorý z toho, ako s tebou zaobchádza, aj keby to, že sa k tebe začne správať, ako sa patrí, malo znamenať, že ťa už nikdy nebudem mať.“

V miestnosti na niekoľko minút nastalo ticho. Chcel som nakuknúť dovnútra, ale neurobil som to. Jediné, čo som počul, bol mamin tlmený plač a jemné zašušťanie.

Napokon znova ticho prehovoril strýko Connor, jeho hlas znel nežne. „Nechaj ma, aby som ťa odtiaľto odviezol, Lys, miláčik. Dovoľ, aby som ťa aj s Archerom ochránil. Prosím ťa o to.“ Jeho hlas bol naplnený niečím, čo som nedokázal pomenovať. Potichu som nasal vzduch. Chcel nás odtiaľto zobrať preč?

„A čo Tori?“ spýtala sa mama takmer nečujne.

Chvíľku trvalo, kým strýko Connor odpovedal. „Poviem Tori, že odchádzam. Mala by to vedieť. Naše manželstvo už aj tak roky nefunguje. Určite to pochopí.“

„Nepochopí, Connor,“ odvetila mu mama vystrašene. „Ona to nepochopí. Nájde spôsob, ako sa nám pomstiť. Vždy ma nenávidela.“

„Alyssa, už nie sme deti. Nejde tu o nejakú hlúpu hru, ale o skutočný život. O to, že tá milujem. Zaslúžime si byť spolu. Ty, ja a Archer.“

„A čo Travis?“ opýtala sa šeptom.

Nastala pauza. „Nejako to s Tori dohodnem,“ odpovedal napokon. „Nerob si s tým starosti.“

Znova mlčali, tentoraz prvá prehovorila mama. „Ale čo tvoja práca a mesto...“

„Alyssa,“ začal strýko Connor chlácholivo, „na ničom z toho mi nezáleží. Ak so mnou nie si ty, na ničom nezáleží. Ešte stále tomu nerozumieš? Dám výpoveď, predám pozemky. Konečne budeme skutočne žiť, miláčik. Nájdeme si svoj kúsok šťastia. Ďaleko odtiaľto, ďaleko od tohto miesta. Niekde inde, kde to budeme môcť nazvať naším novým domovom. Miláčik, vari po tom netúžiš? Povedz mi, že áno.“

Nastalo ďalšie ticho, ktoré prerušovali len jemné zvuky, akoby sa bozkávali. Už predtým som videl, ako sa bozkávajú, mama však netušila, že som ich špehoval. Presne tak, ako som to robil teraz.

Vedel som, že to nie je správne – mamy by sa nemali bozkávať s mužmi, ktorí nie sú ich manželmi. Ale tiež som vedel, že otcovia by nemali chodiť domov stále opití a fackovať svoje ženy. A že mamy by sa nemali pozeráť na strýkov nežným pohľadom, ktorý sa objavil na tvári tej mojej vždy, keď prišiel strýko Connor. Bolo to čudné a mätúce a ja som nevedel, ako sa s tým vyrovnáť. Práve preto som ich špehoval – snažil som sa to pochopiť.

Pripadalo mi, že prešla dlhá chvíľa, kým mama zašepkala: „Áno, Connor. Vezmi nás odtiaľto preč. Niekam ďaleko. Veľmi ďaleko.“

Len ty, ja a Archer. Budme konečne šťastní. Chcem to. Chcem teba. Vždy som chcela len teba.“

„Lys... Lys... moja Lys,“ začul som strýka Connora medzi ťažkými nádychmi.

Vybral som sa preč, vracal sa dole schodmi, vynechávajúc miesta, ktoré by mohli zavrzgať. Pohyboval som sa úplne potichu.

DRUHÁ KAPITOLA

B R E E

Cez plece som si prehodila batoh, zdvihla malú prepravku pre psa zo sedadla spolujazdca a zavrela za sebou dvere auta. Chvíľu som len postávala na mieste a počúvala ranné cvrlikanie, ktoré sa ozývalo vôkol mňa a ktoré čiastočne, ale nie celkom, prehlušil jemný šum vánku prehánajúci sa vo vetvách stromov. Obloha bola žiarivo modrá a pomedzi vidieckych domčekov som v diaľke zahliadla lesknúcu sa hladinu jazera. Prižmúrila som oči a zahľadela sa na jeden z nich. Bol biely a v prednom okne ešte stále visela malá ceduľa s nápisom NA PRENÁJOM. Očividne starší a trochu schátraný domček však mal svoje osobité čaro, ktorým si ma získal. Vedela som si predstaviť, ako sedím na verande a pozorujem stromy kníšuče sa vo vetre, zatiaľ čo nad hladinu jazera vychádza mesiac a vo vzduchu sa mieša vôňa borovic a sladkej vody. Na tvári sa mi usadil úsmev. Dúfala som, že aj vnútro domu bude rovnako očarujúce. Alebo tam bude aspoň čisto.

„Čo myslíš, Phoebe?“ spýtala som sa tichým hlasom. Phoebe súhlasne zaštekala z prepravky.

„Áno, aj ja si to myslím,“ odvetila som.

Vedľa môjho malého VW Chrobáka zastavil ojazdený sedan, z ktorého vystúpil starší plešatý muž a vydal sa mojim smerom.

„Bree Prescottová?“

„To som ja,“ usmiala som sa naňho a išla mu naproti, aby som mu potriasla ruku. „Ďakujem, že ste si na mňa našli chvíľku času, pán Connick.“

„Prosím, volajte ma George,“ vyriekol a tiež sa na mňa usmial. Vybrali sme sa k domu a obom nám pod nohami víril prach, praskali suché vetvy a ihličie. „Nebol to žiadny problém. Som už na dôchodku, a tak nemám žiadny harmonogram, ktorého by som sa musel držať. Takto je to omnoho lepšie.“ Vyšli sme po troch drevených schodoch na malú verandu, tam vytiahol z vrečka zväzok kľúčov a začal medzi nimi jeden z nich hľadať.

„Tu ho máme,“ povedal, vložil kľúč do zámky a otvoril dvere. Keď sme vošli dnu, privítal nás zápach prachu a slabej plesne. Rozhliadla som sa okolo seba.

„Manželka sem chodí tak často, ako sa jej dá. Utrieť prach a trochu upratať, ale ako môžete vidieť, potrebovalo by to tu poriadnu generálku. Norma na to pre artritídu bedrového kĺbu už nestačí. Dom bol prázdny celé leto.“

„To je v poriadku,“ usmiala som sa naňho, položila prepravku s Phoebe na zem pri dverách a vydala sa vpred, podľa toho, čo som videla, do kuchyne.

Vnútro domu naozaj potrebovalo viac než len bežné upratanie. Skôr by sa zišlo celý ho poriadne vydrhnúť. No aj tak sa mi okamžite zapáčil. Mal svoj zvláštny, osobitý šarm. Nadvihla som pár plachiet a uvidela nábytok, ktorý bol síce starší, ale vkusný. Podlahu pokrývali nahrubo opracované drevené dosky, ktoré pôsobili rustikálne, a všetky steny boli natreté jemnými a upokojujúcimi farbami.

Kuchynské spotrebiče už mali čo-to za sebou, ale ja som ich aj tak príliš nepotrebovala. Nebola som si istá, či budem ešte niekedy chcieť variť.

„Spálňa aj kúpeľňa sú vzadu,“ začal pán Connick.

„Beriem to,“ prerušila som ho so smiechom a mierne potriasla hlavou. „Teda ak je ešte stále voľný a vyhovuje vám to.“

Zachechtal sa. „Tak dobre, to je skvelé. Len prinesiem z auta nájomnú zmluvu a môžeme to všetko hneď vybaviť. Vyžadujem zálohu za prvý mesiac, ale ak je to problém, môžeme sa nejako dohodnúť.“

Pokrútila som hlavou. „Nie, to nebude problém. Znie to dobre.“

„Výborne. O chvíľu som späť,“ povedal a vybral sa k dverám.

Zatiaľ čo bol vonku, prešla som cez chodbu a nahliadla do spálne a kúpeľne. Presne ako som si myslela, obidve boli malé, no mne úplne stačili. Moju pozornosť najviac upútalo veľké okno v spálni, ktoré smerovalo k jazeru. Pri pohľade na drevené mólo vedúce k pokojnej hladine, v rannom svetle takej úžasne modrej, som sa nedokázala ubrániť úsmevu. V diaľke plávali dve lode, ktoré nepôsobili výraznejšie než dve bodky na horizonte.

Pri pohľade na tú vodu som mala odrazu chuť sa rozplakať – nie však od smútku, ale od *šťastia*. Hneď ako som ten pocit zaznamenala, začal vyprchávať, až ma opustil a ostala len nostalgia, ktorú som si nedokázala vysvetliť.

„Tu to máme,“ zavolať pán Connick a ja som začula, ako sa za ním zatvorili dvere. Vyšla som z izby, aby som podpísala papiere ohľadom miesta, ktoré budem – snáď aspoň na nejaký čas – nazývať domovom, dúfajúc, že tam konečne nájdem pokoj.

Norma Connicková nechala všetky čistiace prostriedky v dome, a tak hneď ako som svoj kufor uložila do spálne, pustila som sa do práce. O tri hodiny neskôr som si z očí odhrnula spotený prameň vlasov, narovнала sa a pozrela na poriadny

kus roboty, ktorý som mala za sebou. Podlahy boli vydrhnuté a zbavené prachu, všetok nábytok odkrytý a celý dom vyutieraný. Postelnú bielizeň aj uteráky som našla v skrini na chodbe a dala ich oprat' a usušiť do malej práčky a sušičky, ktoré sa nachádzali vedľa kuchyne. Kuchyňu aj kúpeľňu som poriadne vydrhla a vydezinfikovala, potom som otvorila všetky okná a vpustila dnu teplý letný vánok, ktorý vial od jazera. Nechcela som sa na to miesto príliš viazať, ale zatiaľ som s ním bola spokojná.

Vybalila som si tých pár toaletných potrieb, ktoré som mala v kufri, a uložila ich do skrinky nad umývadlom, a potom si dopriala dlhú chladnú sprchu, ktorá zo mňa zmyla hodiny upratovania a najmä cestovania. Šestnásťhodinovú cestu z môjho rodného mesta Cincinnati v Ohio som rozdelila na dva osemhodinové presuny, medzi ktorými som jedenkrát prenocovala v prístestnom moteli a druhú noc strávila jazdou v aute, len aby som dorazila už dnes ráno. Deň predtým som sa ešte zastavila v jednej internetovej kaviarni v New Yorku a prezrela si na webe ponuku nehnuteľností na prenájom v meste, kam som mala namierené. Mojou cieľovou destináciou sa stalo obľúbené turistické mesto v štáte Maine. No po viac ako hodine hľadania som zistila, že najbližší prenájom, ktorý som si mohla dovoliť, bol na druhej strane jazera v malom mestečku s názvom Pelion.

Potom ako som sa osušila, obliekla som si čisté šortky a tričko a zobrala telefón, aby som zavolala svojej najlepšej priateľke Natalie. Odkedy som jej napísala a oznámila jej, že odchádzam, volala mi už niekoľkokrát, no ja som jej vždy len odpísala. Bola som jej dlžná skutočný telefonát.

„Bree?“ zdvihla to Nat a v pozadí som začula šum rozhovorov.

„Ahoj, Nat, volám nevhod?“

„Chvíľu vydrž, idem von,“ dlaňou prekryla slúchadlo a niekomu čosi povedala, kým sa vrátila späť na linku. „Nie, nevoľáš nevhod. Ani nevieš, ako veľmi som ťa chcela počuť! Som na obede s mamou a tetou, ale pár minút môžu počkať. Robila som si o teba starosti,“ dodala mierne vyčítavým hlasom.

Povzdychla som si. „Ja viem, prepáč. Už som v Maine.“ Vedela, kam mám namierené.

„Bree, odrazu si ušla. Bože. Zbalila si si vôbec niečo?“

„Zopár vecí. Dostatok.“

Odfúkla si. „No dobre. A kedy teda plánuješ prísť naspäť domov?“

„To neviem. Myslím, že by som tu chvíľu mohla pobudnúť. Vieš, Nat, nepovedala som ti to, ale dochádzajú mi peniaze a veľkú časť z nich som práve minula na zálohu na prenájom. Potrebujem si nájsť prácu na niekoľko mesiacov a zarobiť dosť na to, aby som mala z čoho zaplatiť cestu domov a našetriť aspoň na pár mesiacov bežných výdavkov, keď sa vrátim.“

Nat sa odmlčala. „Netušila som, že je to až také zlé. Ale, Bree, zlato, máš vysokoškolský titul. Vráť sa domov a využi ho. Nemusíš predsa žiť ako nejaká tuláčka v meste, kde nepoznáš ani jediného človeka. Už teraz mi chýbaš. Avery a Jordanovi tiež. Nechaj nás, nech ti pomôžeme vrátiť sa späť k svojmu životu, vieš, že ťa máme radi. Môžem ti poslať nejaké peniaze, ak to bude znamenať, že sa rýchlejšie vrátiš domov.“

„Nie, nie, Natalie. Naozaj. Ja... potrebujem čas pre seba, dobre? Viem, že ma máš rada. Skutočne to viem,“ dodala som šeptom. „Tiež ťa mám rada. Ale toto je niečo, čo potrebujem urobiť.“

Znova sa odmlčala. „Je to kvôli Jordanovi?“

Niekoľko sekúnd som si hrýzla do pery. „Nie, nie celkom. Teda, možno to bola tá posledná kvapka, ale nie, neutiekla som kvôli nemu. Bolo to proste to posledné, čo ma presvedčilo, rozumieš mi? Navalilo sa toho na mňa akosi priveľa.“

„Och, zlato, človek znesie len určité množstvo.“ Zostala som ticho a Nat si povzdychla. „Takže ten podivný improvizovaný výlet už nejako pomáha?“ v jej hlase som začula úsmev a ticho som sa zachichotala.

„Určitým spôsobom áno a určitým ešte nie.“

„Takže neprestali?“ spýtala sa ustarostene.

„Nie, Nat. Zatiaľ nie. Ale mám z tohto miesta dobrý pocit. Naozaj,“ snažila som sa znieť nadšene, no Nat opäť na chvíľu stíchla.

„Zlato, nemyslím si, že je to tým miestom.“

„Tak som to nemyslela. Chcem len povedať, že sa mi to zdá ako dobré miesto, kam na chvíľu utiecť... ach bože, musíš ísť. Mama aj teta na teba čakajú. Môžeme si o tom pohovoriť inokedy.“

„Dobre,“ odvetila mi s váhaním. „Takže si v bezpečí?“

Tentoraz som stíchla ja. Nikdy som sa necítila úplne v bezpečí. A budem sa tak ešte vôbec niekedy cítiť? „Áno, a musím povedať, že je tu nádherne. Našla som si malý vidiecky dom priamo na brehu jazera.“ Otočila som sa k oknu za sebou a znova sa zahľadela na ten krásny výhľad na vodu.

„Môžem ťa prísť navštíviť?“

Usmiala som sa. „Nechaj ma trochu sa zabývať. Mohla by si prísť pred tým, ako sa rozhodnem vrátiť.“

„Dobre, dohodnuté. Naozaj mi chýbaš.“

„Aj ty mne. Čoskoro sa znova ozvem, dobre?“

„Jasné, zlato. Ahoj.“

„Ahoj, Nat.“

Zložila som telefón, podišla k oknu vo svojej novej spálni a zatiahla závesy. Potom som vliezla do čerstvo oblečených perín, zatiaľ čo sa mi Phoebe usadila pri nohách. Zaspala som v momente, keď mi hlava dopadla na vankúš.

Zobudila som sa na zvuky štebotu a vzdialeného žblnkotu vody obmývajúcej breh. Prevrátila som sa a pozrela na hodinky. Bolo niečo po šiestej večer. Trochu som sa natiahla, posadila a snažila sa zorientovať.

Vstala som a s Phoebe, ktorá cupitala za mnou, prešla do malej kúpeľne, aby som si umyla zuby. Opláchla som sa a v zrkadle nad umývadlom skúmala svoj odraz. Stále som mala tmavé kruhy pod očami, no po piatich hodinách spánku boli o čosi menej výrazné. Uštipla som sa do líc, aby som do nich vohnala trochu farby, a potom si venovala jeden veľký gýčový falošný úškrn v zrkadle. Vzápätí som sama nad sebou pokrútila hlavou. „Budeš v poriadku, Bree. Si silná a znova budeš šťastná. Počuješ ma? Na tomto mieste je niečo dobré. Cítiš to?“ Naklonila som hlavu a ešte chvíľu pozorovala samu seba. Mnoho ľudí povzbudzovalo svoj vlastný odraz v zrkadle, no nie? Bolo to úplne normálne. Odfrkla som si a znova pokrútila hlavou. Opláchla som si tvár a dlhé svetlohnedé vlasy stiahla do strapatého drdola na zátylku.

Prešla som do kuchyne a otvorila mrazničku. Mala som v nej jedlo, ktoré som si priviezla so sebou v autochladničke. Nebolo ho veľa, len pár vecí, ktoré som mala doma. Niekoľko polotovarov do mikrovlnky, mlieko, arašidové maslo, chlieb a nejaké ovocie. A pol vrecka krmiva pre Phoebe. Bude to stačiť na pár dní, potom budem musieť nájsť miestny supermarket.

Do mikrovlnky, ktorá stála na linke, som vložila cestoviny a následne ich zjedla postojacky plastovou vidličkou. Pozerala som sa cez kuchynské okno a všimla si staršiu ženu v modrých šatách s krátkymi bielymi vlasmi, ktorá vyšla z vedľajšieho domu a s košíkom v rukách kráčala k mojej verande. Onedlho som začula ľahké zaklopanie. Teraz už prázdnu kartónovú krabicu z jedla som hodila do koša a išla k dverám.

Otvorila som a stará pani sa na mňa srdečne usmiala.

„Ahoj, drahá, som Anne Cabbottová. Zdá sa, že si moja nová susedka. Tak teda vitaj u nás.“

Opätovala som jej úsmev a vzala si košík, ktorý mi podávala. „Bree Prescottová. Ďakujem, to je od vás veľmi milé.“ Nadvihla som kraj utierky na košíku a okamžite ma ovanula sladká vôňa čučoriedkových muffinov. „Páni, tie voňajú nádherne. Chceli by ste ísť dnu?“

„Vlastne som sa tá chcela opýtať, či by si si u mňa na verande nedala ľadový čaj. Práve som ho pripravila.“

„Aha,“ zaváhala som. „Samozrejme, len chvíľku počkajte, zoberiem si nejaké topánky.“

Vrátila som sa dovnútra, košík s muffinmi položila na kuchynskú linku a zo spálne si vzala šľapky, ktoré som tam predtým odkopla.

Keď som sa vrátila, Anne stála na okraji verandy a čakala na mňa. „Vyzerá to, že bude krásna noc. Každý večer sa snažím sedávať vonku a vychutnať to. Čoskoro sa budem sťažovať na to, aká je zima.“

Vykročili sme k jej domčeku. „Takže tu žijete po celý rok?“

Prikývla. „Väčšina obyvateľov na tejto strane jazera tu žije celoročne. Turisti o naše mesto nemajú záujem. Tamto,“ kývla k vzdialenému brehu jazera, sotva viditeľnému na tú diaľku, „je miesto, kde sú všetky atrakcie. Nám to neprekáža, práve naopak, páči sa nám to. Pravda, to sa onedlho zmení. Žena, ktorá vlastní toto mesto, Victoria Halová, plánuje novú výstavbu, ktorá privedie turistov aj k nám.“ Ako sme stúpali po schodoch na jej verandu, povzdychla si. Usadila sa do jedného z prútených kresiel, ja som si vybrala hojdačku pre dve osoby a oprela sa o vankúše.

Jej veranda bola krásna a útulná, plná bielych prútených kresiel, žltých a modrých vankúšov. Všade boli črepníky

s kvetmi, vlniace sa petúnie a povojník, ktorý v kaskádach padal po stranách.

„Čo si myslíte o tom, že sem pritiahne turistov?“

Trochu sa zamračila. „Ach, nuž, mám rada naše malé tiché mestečko. Keby to bolo na mne, nechala by som ich na opačnej strane jazera. Stále tu máme nejakých okoloidúcich a to je na môj vkus dosť. Navyše mám rada našu malomestskú atmosféru. Vraj tu majú postaviť nové byty, takže žiadne domčeky už pri jazere stáť nebudú.“

Zamračila som sa. „To je mi ľúto,“ povedala som a uvedomila si, že sa bude musieť presťahovať.

Nedbalo mávla rukou. „O mňa tu predsa nejde, budem v poriadku. Viac sa obávam o obchody v meste, ktoré budú musieť zavrieť pre novú výstavbu.“

Prikývla som a neprestávala sa mračiť. Obe sme chvíľu mlčali, až kým som znova prehovorila. „Keď som bola malá, boli sme na druhej strane jazera na dovolenke s rodinou.“

Zdvihla kanvicu s čajom, každej nám naliala a jeden pohár mi podala. „Skutočne? A čo ťa priviedlo späť tentoraz?“

Zámerne som si niekoľkokrát odpila z čaju, aby som získala pár sekúnd. Napokon som odpovedala. „Som na krátkom výlete. To leto som tu bola šťastná,“ mykla som plecami a snažila sa usmiať. Rozprávanie o mojej rodine mi však stále spôsobovalo zvieranie hrudníka. Napokon som sa snažila tváriť aspoň príjemne.

Chvíľu si ma pozorne prezerala a tiež si odpila. „Nuž, drahá, to znie ako dobrý plán. Ak ti toto miesto prinieslo radosť v minulosti, mohlo by ťa urobiť šťastnou znova. Myslím, že niektoré miesta to s ľuďmi dokážu,“ vrúčne sa usmiala a ja som jej úsmev opätovala. Nepovedala som jej, že ďalším dôvodom bola skutočnosť, že toto miesto bolo to posledné, kde sa moja rodina cítila skutočne šťastná a bezstarostná. Keď sme sa z dovolenky vrátili domov, mame